

ENTER

开封志怪

คัดลอกจาก คดีพิสดาร
แห่งเมืองไคเป่ิง 2

ENTER

ENTER

คัดลอกจาก

ENTER

คัดลอกจาก

尾鱼 Wei Yu เขียน
พริกหอม แปล

ENTER
ENTER
คดีลาง
ตอนที่ 2
กดลองอ่าน

ENTER
กดลองอ่าน

尾鱼 Wei Yu เขียน
ประภามัน ปา

ENTER
กดลองอ่าน

ENTER
www.enter-book.com

开封志怪

คดีปศาจ
แห่งเมืองโคเป็ง

กตปิตาฯแหว่เมืองคเฝง 2

尾鱼 Wei Yu เขียน พรักหอม แปล

《开封志怪》 Vol 02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 尾鱼 Wei Yu

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2492-8

ภาพประกอบปก 容境

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเตอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางอนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

พูนพูน

กระดาษขนอบสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ผู้ที่ยกท่อนไปในยุคทองแห่งวรรณกรรมจีน ใครบ้างไม่เคยได้ยินเรื่องราวอันน่าเลื่อมใสแห่งเมืองโคเฟิง ใช่แล้ว เรากำลังพูดถึงท่านเปาหน้าดำผู้เที่ยงธรรม องครักษ์จั่นเจาผู้เก่งกาจ กงซุนเซ่อผู้เยือกเย็น รวมไปถึงมือปราบทั้งสี่อย่าง จางหลง จ้าวหู หวังเฉา หม่าฮั่น แห่งศาลโคเฟิง ผู้ปราบปรามความชั่วร้าย ทวงคืนความยุติธรรมให้ผู้บริสุทธิ์ ลงทัณฑ์ผู้กระทำผิดไม่เว้นหน้าด้วย เครื่องประหารที่ตัดศีรษะได้ตั้งแต่ยากจนถึงโอรสสวรรค์! เพียงแต่ครั้งนี้ เรื่องราวของพวกเขาจะถูกเล่าผ่านฝีมือของท่านเหยวอวี นักเขียนผู้เคยพาเราไปรู้จัก 'ครึ่งปีศาจชื่อเถิง' มาแล้ว

เกริ่นเพียงเท่านี้ผู้ติดตามท่านเหยวอวีมาก่อนคงคาดเดาได้แล้วว่า ศาลโคเฟิงที่เคยรู้จักย่อมเปลี่ยนไปแน่นอน แต่จะเปลี่ยนไปแค่ไหน และเต็มไปด้วยความอัศจรรย์เพียงใด เรื่องราวเหล่านั้นรอให้ท่านรับชมอยู่ในหน้าถัดไปแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

เหว่ยอวี่ ผู้คลังไค้ล้เรื่องพิศวงลึกลับมหัศจรรย์ เชื่อว่าโลกนี้มีเรื่องเร้นลับที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยตาเห็น หลงรักการเดินทางท่องเที่ยว และยิ่งชื่นชอบการสืบสวนผจญภัย แต่ด้วยสังขารไม่อาจจะเสี่ยงอะไรได้ขนาดนั้น จึงขอใช้บรรณพิภพนี้เป็นจุดเริ่มต้นการเดินทาง

ผลงานที่ผ่านมา : ครึ่งปีศาจชื่อเถิง

Wei Yu

จากใจนักแปล

มีคำพูดประโยคหนึ่งกล่าวว่า 'ก้าวแรกยากเสมอ' งานแปลก็เช่นกัน เล่มแรกจะยากและใช้เวลามากที่สุด ต้องทำความเข้าใจแนวทางของเรื่อง ศัพท์แสง และสำนวนของนักเขียน แต่ 'คดีปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง' ต่างไปจากเรื่องอื่น เล่มหนึ่งกับเล่มสองแนวเรื่องแตกต่างกันมาก จึงเหมือนเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง แปลไปก็แอบคิดว่าเป่าปู้นัจฉินภาคนี่แปลกพิสดารเสียจริง นักเขียนช่างกล้าหาญเอาวรรณกรรมโบราณที่ผู้คนชื่นชอบมาแต่งเติมสีสันใหม่ให้ต่างไปจากเดิม

เล่มสองนี้ผู้แปลต้องค้นข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ราชวงศ์ซาง โจว ซึ่งรวมถึงตำนานเทพเซียนต่างๆ มากทีเดียว ด้วยมีเกร็ดความรู้สอดแทรกอยู่ไม่น้อย เราจะได้รู้ถึงความเป็นมาของนางเอกมากขึ้น เรื่องราวจะค่อยๆ ดำเนินไป และเผยปมต่างๆ ที่ละน้อย บอกเลยว่านางเอกเราไม่ธรรมดา ขอให้สนุกกับการอ่านค่ะ

พริกหอม

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 14

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วประดุจสายลมที่พัดม้วนหน้าหนังสือ
ของกงซุนเซ่อ พี่บ๊อบอยู่พักหนึ่งก็มาถึงวันสิ้นปี

ในเวลานี้การออกตระเวนตรวจตราในช่วงบ่ายวันสิ้นปีก็ไม่อาจ
เรียกว่าเป็นการทำงาน

ใช้คำพูดของจ้าวหู่มาพูดก็คือ 'เรื่องดีงามอย่างหนึ่ง'

ทุกบ้านบรรยากาศเต็มไปด้วยความชื่นมื่น ทุกเรือนแขวนโคม
ประดับผ้าและกระดาษสีล้นต่างๆ เสียงจุดประทัดดังไม่ขาดหู เสียงหัวเราะ
สนุกสนานดังตลอดเวลา ฝ่าหม้อในครัวพอเปิดออกก็มีไอร้อนลอยโขมง
กลิ่นหอมโชยมาเข้าจมูก เนื้อที่ผัด หมั่นโถวที่นึ่ง เกี้ยวที่ใส่ลงไปในกระทะ
บัวลอยที่ต้ม...

ภาพบรรยากาศเหล่านี้ช่าง...จึ้งๆ

ตลอดทางที่ตระเวนตรวจตราผ่านมา สิ่งที่ตาเห็น สิ่งที่หูได้ยิน
ทำให้คนจิตใจอบอุ่นและสงบสุข ไม่ต้องพูดถึงว่าในใจจะรู้สึกงดงาม
เพียงใด

8 คติปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง 2

เห็นอาณาประชาราษฎร์อยู่เย็นเป็นสุข ต้อนรับปีใหม่ออย่างมีความสุข ความเหน็ดเหนื่อยและความยากลำบากอันตรรายที่ผ่านมามาตลอดทั้งปี ก็ดูเหมือนจะเบาไปถนัด

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าหลังตระเวนตรวจตราเสร็จ ในจวนยังมีอาหาร ในค้ำคืนส่งท้ายปีที่ร้อนกรุ่นรออยู่อีกมื้อหนึ่ง ถึงตอนนั้นก็จะได้ชิมฝีมือการทำอาหารของท่านกงซุนแล้ว...ว่ากันว่าได้เกี่ยวท่านกงซุนเป็นคนปรุเอง ยังได้ดื่มสุราพูดคุยกันอย่างสนุกสนานกับพี่ใหญ่จั้น ถึงตอนนั้นได้ให้จะต้องลอบคร่าอย่างมีความสุข ใบหน้าสีดามีประกายแดงระเรื่อ...

จ้าวหู่ยังคิดก็ยิ่งสวยงาม อดหัวเราะหึๆ ออกมาไม่ได้

จางหลงที่อยู่ด้านข้างถลึงตาใส่จ้าวหู่อย่างไม่สบอารมณ์ "จริงจังหน่อย"

จริงจังหน่อย? อ้อ ก็จริง ไม่ว่าจะอย่างไรกำลังออกตระเวนตรวจตรา ครั้นแล้วก็กระแอมให้โล่งคอ จัดๆ หมวกและเสื้อผ้า ปรับสีหน้าให้เคร่งขรึม สายตาไม่เอนเอียง เดินไปยังถนนสายถัดไป

ถนนสายถัดไปคือถนนจูเซวี่

เดินไปอีกกระยะหนึ่งก็เป็นตรอกจั้นโหว

ตอนเดินผ่านตรอกจั้นโหว ทั้งสองหยุดฝีเท้าพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

สถานที่พิเศษบางแห่งมักจะเตือนให้ท่านนึกถึงเรื่องที่ปกติไม่เคยนึกถึงหรือไม่อยากจะไปนึกถึง

แผ่นหินสีเขียวอมดำปูลาดทางเดินในตรอกจั้นโหวไปจนสุดตรอก ด้านล่างของชื่อประตูสำนักชี่ฮวาหลิวยังคงแขวนโคมไฟสีขาวสองดวง ที่แตกต่างจากที่ผ่านมาก็คือโคมไฟนี้ขาดเป็นรูแล้ว ยังมีฝุ่นร่วงลงมาเกาะ

กระดาศที่ขาดลู่ลงมาพอเจอลมก็ส่งเสียงดังพีบพีบ ยิ่งเพิ่มความอ้างว้าง
เงียบเหงา

เมื่อเปรียบเทียบกับที่อื่นที่มีเสียงอะละอะมะเท็งแล้วก็ดูเงียบสงัดเป็นพิเศษ
ยามที่เงียบสงัดเกินไป กระบวนความคิดของคนก็มักถูกจุดดิ่งไป
จนไกลแสนไกล

จำหู่พลันพบว่าวันเวลาที่เข้าใจว่าจะต้องผ่านไปอย่างทุกข์ทรมาน
ที่สุด ถึงกับผ่านไปอย่าง...เงียบๆ เช่นนี้

หลังจากข่าวการตายของตวนมู่ซู่แพร่ออกมา ลายครามน้อย
ก็ผิดหวังกับศาลไคเฟิง จากไปด้วยความโกรธแค้น จากนั้นก็ไม่เห็นเงา
ไม่เห็นร่องรอยอีก

ผ่านไปสองวัน กระท่อมตวนมู่เกิดไฟไหม้...ที่ตั้งของกระท่อมเดิม
ก็ไกลตาผู้คนอยู่แล้ว บริเวณใกล้เคียงไม่มีใครช่วย กว่าจันเจาจะรู้ข่าว
และเร่งรุดมา ดินก็ถูกเผาเรียบไปหมดแล้ว

พวกหวังเฉาหมาฮั่นแอบคาดเดากันเอง ไฟนี้เก้าส่วนลายครามน้อย
เป็นผู้เผา

หรือว่าลายครามน้อยเห็นว่าในเมื่อผู้เป็นนายไม่อยู่แล้ว กระท่อม
หลังนี้เก็บไว้ก็รังแต่จะเพิ่มความเศร้าร้ายทนใจเปล่าๆ ผู้จัดการให้สิ้นซาก
เสียเลย

หลังพิงแผ่นหินเขียว สายน้ำไหลคดเคี้ยว เจ้าบ้านไม่นำทาง
ไม่ข้ามสะพานตวนมู่

แผ่นหินเขียวเย็นเยียบ สายน้ำไหลริน สะพานน้อยยังอยู่ คนกลับ
ไม่เห็นหน้า

จันเจายืนมองกระท่อมตวนมู่ที่มอดไหม้ไปแล้วนั่งเงียบอยู่เป็น

เวลานาน ตั้งแต่พลบค่ำยันตึกตื่น ตอนยามจืด มีลมพัดแรง หิมะตกหนัก ลมพัดกระโชก ถ้าถ่านที่ดำเกือบปลิวขึ้นปะปนกับปุ๋ยหิมะขนาดขนห่าน บนท้องฟ้า ดำขาวสองสี คุนนำสยดสยองยิ่ง

พวกจางหลงถือโคมไฟ ฝ่าอยู่ด้านหลังจั้นเจาห่างๆ แสงสว่าง จากโคมไฟค่อนข้างอ่อนสลัว ท่ามกลางท้องฟ้าและพื้นดินที่มีดมืด แลกระจ้อยร่อยและเปราะบางยิ่ง เงาของจั้นเจาถูกดึงจนยาวมาก ยาวจนดูอ่อนแอ โดดเดี่ยว หงอยเหงาวังเวงใจ

จางหลงพลันอยากร้องไห้

ลูกผู้ชายที่แต่ไรมาอาจผึ่งผายไม่ใส่ใจเรื่องเล็กน้อย ถูกดาบ ต้องกระป๋องไม่แม้แต่จะขมวดคิ้ว แต่ในคำคืนที่เสียบสังข์มีหิมะ ไพรยปรายเช่นนี้ นัยน์ตากลับพรำมัวไปด้วยม่านน้ำ

จั้นเจาหมุนตัวมา คล้ายมีบางให้พวกเขา "กลับกันเถิด"

นับแต่นั้นทุกคนในศาลไคเฟิงต่างปิดปากเงียบไม่เอ่ยถึงตวนมู่ซุย อีก

จางหลงถอนหายใจยาวเหยียด อดยื่นสอกไปกระหู่จ้าวหูไม่ได้ "เจ้าว่าคนของสำนักชีฮวาลิวไปไหนกันหมด"

จ้าวหูกำลังมองจ้องประตูใหญ่สำนักชีฮวาลิวที่ปิดแน่นอย่าง ใจลอย พอได้ยินก็สั่นหัว "ไม่รู้ ก็เหมือนกับครั้งก่อน จู่ๆ ก็หายตัวไป กระทั่งไม่ใส่ใจจะมารับแม่นางหงหลวนที่ศาลไคเฟิง"

อ้อ จริงด้วย หงหลวน ตั้งแต่ถูกปีศาจแมวทำร้ายบาดเจ็บสาหัส ก็รักษาตัวอยู่ที่ศาลไคเฟิงมาโดยตลอด พออาการเริ่มดีขึ้น สำนักชีฮวาลิวกลับว่างเปล่าไร้ผู้คน

"คงไม่ใช่เกิดเรื่องขึ้นกระมัง" จางหลงคาดเดา "หรือจะเจอปีศาจ

ที่รับมียาก จึงทุ่มกำลังเข้าไปทั้งหมด"

"ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ดี" จ้าวหูแค้นเสียงเย็นชา "คนชั่วร้ายย่อมเจอ คนชั่วร้ายกว่า เวิญกุเหว่ยอวีคนที่...ต้องเจอความยากลำบากก็สมน้ำหน้าแล้ว"

คนที่อะไรมันไม่ได้บอก

อยู่หน้าสำนักชีฮวาหลิว ยังคงเหลือหน้าให้เวิญกุเหว่ยอวีสักสามส่วน

ได้ยินมาว่าถ้ามีคนแอบหนีทาลับหลังก็จะจาม ถ้าโชคไม่ดีไป กระตุ้นอาการจุกอักเสบบวมแพ้เข้า ก็จะจามติดๆ กันเป็นสิบครั้งไม่หยุด

สุขภาพของเวิญกุเหว่ยอวีไม่นับว่าดี มักมีสีหน้าซีดขาวและท่าทางกลัวหนาว แต่เขากลับไม่ได้จามเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ตอนนี้เวลานี้ เขากำลังยืนอยู่บนหอบนประตูกำแพงเมืองของอำเภอเซวียนผิงซึ่งอยู่ห่างจากเมืองไคเฟิงหนึ่งร้อยลี้ ทอดสายตามองผู้คนนับพันครอบครัวจากที่สูง ในดวงตามีประกายเศร้าใจและเวทนา ถ้าใครเห็นเขาเป็นครั้งแรก จะต้องเข้าใจว่าเขาเป็นพระโพธิสัตว์ที่จิตใจเต็มไปด้วยความหวังเฝ้ารอประชา...หรืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นคนจิตใจดีงามที่บำเพ็ญพรตคนหนึ่ง

ให้คำจำกัดความแก่เวิญกุเหว่ยอวีเช่นนี้ก็นับเป็นความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง

ที่ข้างท่ามีเสียงกักตะอะไรดังกรูกรับ เวิญกุเหว่ยอวีขยับถอยไปข้างๆ ด้วยท่าทางรังเกียจ "โหยวสยงชื่อ รักษาภิรยาหน่อย"

โหยวสยงชื่อที่กำลังแหวกท้องทวารรักษาเมืองควักกินคำโตอย่าง

เอริคอร่อยเงยหน้าขึ้นมาด้วยความมึนงง หน้าตาหัวหูเปรอะเปื้อนไปด้วยโลหิต หลังจากทำความเข้าใจคำพูดของเวินกุเหว่ยอวี๋แล้ว เขาก็หน้าแดงฉานไปทั้งหน้า...แน่นอน เนื่องจากบนหน้ามีแต่โลหิต ไม่น่าว่าจะมองออก เขาหดหัวไหล่เข้ามาอย่างสำรวม ค่อยๆ ยื่นมือไปคว้าเครื่องในของทหารรักษาเมืองผู้นั้น...รักษาภริยาขึ้นมา

ที่ด้านหลังไม่ห่างออกไปเท่าไร หลีจิ้งนั่งอยู่บนช่องปีกกาของกำแพงเมืองบนที่สูง แหงนหน้าแลบลิ้นออกมาเลียโลหิตสดบนกรงเล็บ ขาทั้งสองแกว่งไปมาอยู่บนอกกำแพงเมืองอย่างสบายอกสบายใจ มองจากที่ไกล อาจคิดว่าเป็นเพียงการเล่นสนุกของเด็กสาวใจกล้าคนหนึ่ง

ที่อยู่ห่างออกไปอีกหน่อยคือ 'ท่านเวิน' ที่เคยเผยโฉมหน้าออกมาครั้งหนึ่งแต่ไม่มีส่วนร่วมในการแสดง เขากุมถุงหนังขาดใบหนึ่งยื่นพิงช่องปีกกากำแพงตัวสั้นสะท้าน ถูกลมที่พัดผ่านช่องปีกกากำแพงซัดจนร่างโงนเงนไปมา แต่เขาเห็นว่าเช่นนี้จะมากน้อยก็ทำให้เขารู้สึกดีขึ้นบ้าง เพราะเมื่อเป็นเช่นนี้ กลิ่นคาวโลหิตที่ปลายจมูกก็จะไม่ฉุนมาก

"เป็นอะไรไปเทพเวินเสิน*" เวินกุเหว่ยอวี๋ปรายตามองเขาแวบหนึ่ง "มาถึงตอนนี้ก็กลับล้มแล้ว"

ที่แท้ 'ท่านเวิน' ไม่ใช่แค่เวิน แต่เป็น 'เวิน' โรคระบาด

"คุณชายเวินกุ นี่นี่...นี่หาใช่เรื่องล้อเล่น..." ลมหนาวในช่วงนับเก้า** ยังพัดเม็ดเห็บอบหน้าผากเทพเวินเสินไม่ห่าง "เกิดเทพเขียนเบื่องบนรู้เข้า..."

* เทพเวินเสิน ตามความเชื่อของชาวจีนหมายถึงเทพดาวหายนะ นำภัยพิบัติหรือโรคระบาดมาสู่มนุษย์

** นับเก้า หรือฤดูหนาวเก้าเก้า เป็นธรรมเนียมการเรียกช่วงเวลาในฤดูหนาว นับตั้งแต่วันเทศกาลตั้งจ้อ (วันเหมาฮยัน) โดยนับ 9 วันถือเป็นหนึ่งเก้า มีทั้งหมดเก้าเก้า ช่วงสามเก้าแรกจะเป็นช่วงที่อากาศหนาวที่สุด เมื่อครบช่วงเก้าเก้าก็เข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิพอดี

"วันเดือนดับ วันเดือนเพ็ญ และวันสิ้นเดือน* สามวันนี้ หลีจี้ได้ทยอยไปอิงใจ เฝิงไหล ฟางจั้งแล้ว" เวิงกุเหว่ยอวีไม่แม้แต่จะมอง เทพเวินเสิน "ในบ่อน้ำพุที่เซ่ตี่มกินบนภูเขาเทียนทั้งสามล้วนไสยาของท่านลงไปแล้ว เวลานี้พวกเขากำลังหลับฝันหวานไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นในแดนมนุษย์ พวกเขาก็จะไม่ลืมตาขึ้นมา เมื่อเส้นทางสู่ภูเขาเทียนสายนี้ถูกตัดขาด เทพเทียนเบื่องบนก็ยิ่งกลายเป็นคนตาบอด ท่านยังจะกลัวอะไร"

"คุณชายเวินกุ ที่ท่านต้องการไม่ใช่ชีวิตคนเพียงหนึ่งหรือสองชีวิต" เมื่อนึกถึงผลที่อาจจะเกิดขึ้นตามมา เทพเวินเสินก็ตัวสั่นสะท้านด้วยความหนาวเหน็บ "ในเมืองแห่งนี้มีหลายพันถึงหมื่นครอบครัว ทำร้ายชีวิตประชาชน จะต้องถูกฟ้าดินลงโทษ"

เวินกุเหว่ยอวีไม่ได้พูดอะไร กลับเป็นหลีจี้ที่ทำทางอ้อมอ้อมใจ มีความสุขมาตลอดเปิดปากขึ้นแล้ว

"ท่านเวิน มานึกเสียใจตอนนี้ดูจะไม่ค่อยเหมาะสมกระมัง" ในน้ำเสียงที่ดูเหมือนราบเรียบกลับแฝงการข่มขู่อย่างเห็นได้ชัด "ช่วงก่อนหน้านี้เหตุใดท่านไม่นึกเสียใจ ตอนไหนขอสงวนชื่อไปเชิญท่าน ท่านจะไม่มาก็ได้ ตอนคุณชายเวินกุขอยาจากท่าน ท่านจะไม่ให้ก็ได้ ท่านมาก็มาแล้ว ให้ก็ให้แล้ว วางยาเทพเทียนทั้งสามภูเขาเทียนแล้วพอมมาถึงก้าวสุดท้ายหน้าประตู ท่านกลับบอกว่าไม่เล่นแล้ว"

ร่างเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ใบหน้ามีรอยยิ้มงามหยาดเอี่ยมกรงเล็บแหลมคมที่มีกลิ่นคาวโลหิตแตะลงบนหัวไหล่ของเทพเวินเสิน

* วันสิ้นเดือน หมายถึงวันที่ 30 ของเดือน โดยปฏิทินตามจันทรคติจีนกำหนดเวลา 1 เดือนมี 30 วัน เรียกเรียงตั้งแต่วันที่ 1 ไปจนถึงวันที่ 30 และมีคำเรียกอิงตามปรากฏการณ์ของดวงจันทร์คือวันเดือนดับ หมายถึงวันที่ 1 เป็นวันที่ไม่เห็นดวงจันทร์บนท้องฟ้า (เทียบได้กับวันแรม 15 ค่ำของไทย) และวันเดือนเพ็ญ คือวันที่พระจันทร์เต็มดวง (เทียบกับปฏิทินจันทรคติไทยคือวันขึ้น 15 ค่ำ)

"เป็นเทพเซียนไม่อาจทำเช่นนี้ ท่านว่าถูกหรือไม่"

น้องของเทพเวินเสินเริ่มสั่น "ถูกต้อง...ถูกต้อง"

เห็นชัดว่าเวินกุเหว่ยอวีพอใจในการกระทำของหลี่จื่ออย่างมาก หลังจากชู้ขวัญแล้ว ก็ต้องปลอบประโลม

"ก็แค่นี้มีใช้ถุงหนังของท่านสักหน่อยเท่านั้น" เวินกุเหว่ยอวียิ้ม พลางปลอบใจเทพเวินเสิน ถ้าทำได้ละก็ เขาก็ไม่รังเกียจที่จะแสดงความรักและเมตตาด้วยการลูบๆ ศีรษะล้านโล่งของเทพเวินเสิน "กว่าเทพเซียนที่ภูเขาเซียนจะตื่นขึ้น โรคระบาดในแดนมนุษย์ก็ผ่านไปแล้ว ข้าจะเก็บกวาดสถานที่จนสะอาดสะอาดอัน จะไม่มีใครรู้ว่าที่นี่เกิดอะไรขึ้น ข้าก็จะไม่ลืมความดีความชอบของท่าน นับแต่นี้ไป ควันฐูปของท่านจะไม่มีวันขาดช่วง..."

'ควันฐูป' สองคำกระทบใจเทพเวินเสิน เขานิ่งเงียบไป

เขาเป็นใครนะหรือ... เทพเวินเสิน

อย่าเข้าใจว่ามีคำว่า 'เทพ' อยู่ก็จะเป็นเทพเซียนที่มีชีวิตความเป็นอยู่ สุขสบาย จะใหญ่เล็กเขาก็นับเป็นเทพองค์หนึ่ง แล้วอย่างไร นับแต่โบราณมีแต่ดีซึ่งดีตกลงส่งเวินเสิน ไม่อาจนำมาพูดรวมกับเทพไฉเสิน* ที่ใครๆ ต่างแย่งกันเช่นไหว้ให้เข้าบ้านได้

เทพเซียนองค์อื่นต่างมีตำแหน่งเซียนอยู่อาศัยอย่างสุขสบาย แต่เขามีชีวิตความเป็นอยู่เช่นไร เดินถนนเที่ยวชอกแซกไปตามตรอก ซอกซอยไม่ต่างจากหนูวิ่งข้ามถนนทุกคนต่างร้องให้ตี** ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง กินไม่อิ่มท้อง เพียงโผล่หน้าออกมาก็ทำให้สวรรค์และผู้คนต่างพากันเคียดแค้น วันๆ ระเห่ระอนใช้ชีวิตลำบากยากแค้น

* เทพไฉเสิน คือเทพแห่งโชคลาภ

** หนูวิ่งข้ามถนนทุกคนต่างร้องให้ตี หมายถึงสิ่งที่ทำร้ายผู้คน ใครๆ ต่างเกลียดชัง

ลุงเหอเปา* แบนราบ เสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริง คนที่รู้จักก็เรียกเทพเวินเดิน คนที่ไม่รู้ยังเข้าใจว่าเป็นผีร้ายจากที่ไหนผ่านมา

ขึ้นใช้ชีวิตอยู่ต่อไปเช่นนี้ มีเพียงสองทางให้เลือกเดิน หนึ่งตาย สองดับสูญ

ช่างเถิด คนมีชีวิตอยู่ เทพมีชีวิตอยู่ ยังไม่ใช่เพียงเพราะต้องการจะมีข้าวกิน ถึงอย่างไรก็ขึ้นเรือโจรมาแล้ว ยังจะมาแสวงงทำเป็นหลงทาง รู้จักกลับตัวกลายเป็นอรหันต์ทันทีในช่วงเวลาสุดท้ายอะไร

ตัดสินใจเด็ดขาด ในที่สุดก็ยื่นถุงหนังที่กุมไว้แน่นในนั้นออกไป

เสียงประทัดดังขึ้น ตั้งแต่หัวถนนยันท้ายถนน บอกลาปีเก่า

ดอกไม้ไฟเปล่งแสงสว่างไสว จากบ้านหนึ่งสู่บ้านหนึ่ง ทุกดอกเบ่งบานต้อนรับปีใหม่

ตำนานเล่าว่าจุดประทัดในคืนวันสิ้นปี เพื่อจะทำให้สัตว์ร้าย 'เหนียน'** ตกใจหนีไป

อำเภอเซวียนผิงในคำคืนนี้ ทุกบ้านจุดไฟสว่างไสว อยู่ส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ใครก็คิดไม่ถึงว่าไล่สัตว์ร้าย 'เหนียน' ไปแล้ว กลับได้ต้อนรับโรคภัยที่ปีศาจพากันร่ำไห้เทพต่างคร่ำครวญมาปิดฟ้าบดบัง ตะวันไม่มีที่สิ้นสุด...

เดือนอ้ายเพิ่งจะผ่านพ้น ก็มีข่าวอำเภอเซวียนผิงมีโรคระบาด

* ลุงเหอเปา หรือลุงพก ใช้ใส่เศษเงินหรือของมีค่าจุกจิก เหน็บพกติดตัวหรือพกเวลาออกนอกบ้าน มักปักรูปสัตว์หรือตัวอักษรมงคล

** เหนียน ชื่อสัตว์ร้ายในตำนาน ทุกปีในคืนวันสิ้นปีจะออกมาทำร้ายกัดกินผู้คน ชาวบ้านจึงต้องกักตุนอาหาร ปิดประตูหน้าต่างอยู่แต่ในบ้าน และจุดประทัดเสียงดังให้มันตกใจหนีไป เช้าวันรุ่งขึ้นทุกคนก็จะออกมาแสดงความยินดีต่อกันที่ไม่ถูกเหนียนทำร้าย

รุนแรง

ช่วงนั้น ทุกคนในศาลไคเฟิงกำลังยุ่งวุ่นวายเรื่องคดีฆาตกรรมสามศพที่สถานรับฝากเงินผู้เฒ่าเมื่อวันที่ห้า คืบวันนี้ก็ถกปัญหากันเรื่องรายละเอียดของคดี จนยามโหว่จึงพอจะจับสายสนกลในของเรื่องออกมาได้ ขอบเขตในการสืบหาตัวผู้ต้องสงสัยแคบลง เห็นอยู่ว่าหมอกที่หนาที่บกำลังจะจางหายสว่างไสวขึ้นมา...

เงินกงก่งขันที่ผู้แจ้งข่าวก็มาถึงในเวลาี่เอง

ที่ผ่านมาเวลาเจอในวัง เงินกงก่งจะมีท่าที่ไม่เล่นลานไม่รีบไม่ร้อนไม่เร่งไม่ด่วน ขณะวางท่าสะบัดสะบั้งก็จะบิบเสียงเล็กเสียงน้อยไปด้วยไม่ว่าจะประกาศชื่อขุนนางที่จะเข้าเฝ้าหรือลงโทษนางกำนัลที่กระทำ ความผิด ก็จะวางท่าดูจมนกชมไม้ หากใครเผยท่าที่ใจร้อนเป็นไฟลอนออกมา เขาก็จะใช้น้ำเสียงเล็กแหลมที่ทุกคนรู้จักดีขึ้นต้นท้วงทำนองเสียงว่า 'อายายา' จากนั้นก็จะกระดกนิ้วเป็นดอกกล้วยไม้* ขึ้นโดยไม่รู้ตัว จีบปากจีบคอกพูดทำนองว่า 'จำใส่ใจไว้ อย่าแสดงท่าที่ไม่อดทนต่อหน้าเจ้าหน้าที่' 'สงบเสงี่ยมสุชุมเยือกเย็นจึงจะแสดงให้เห็นถึงกิริยามารยาทอันงดงามของต้าซ่งเรา' จีจี้จจาไม่หยุดดูจแมลงวันกับยุงมารวมเริงระบำ อีกากับนกกระจอกส่งเสียงร้องออกมาพร้อมกันเพียงคำว่าถล่มทลายก็ไม่พอจะบรรยายได้

ด้วยเหตุนี้ เมื่อเงินกงก่งที่แต่ไรมาขอใช้วิธีนุ่มนวลละมุนละไมและแฝงความหมายลึกซึ้งผู้นี้จู่ๆ ก็ก้าวเท้าพรวดๆ อย่างอาจหาญ พุ่งชนซ้ายดำขาที่ตั้งแต่ด้านนอกศาลไคเฟิงจนมาถึงหน้าประตูห้องหนังสือสุดลมหายใจลึกถึงจุดตันเถียน** ส่งเสียงด้วยความร้อนรนมาตลอดทางว่า

* กระดกนิ้วเป็นดอกกล้วยไม้ หมายถึงทำนักรวดกราย คือปลายนิ้วโป้งและปลายนิ้วกลาง อีกสามนิ้วที่เหลือกระดกขึ้น ลักษณะคล้ายดอกกล้วยไม้ เป็นการแสดงจริตจะก้านอย่างหนึ่ง

** จุดตันเถียน คือชื่อเรียกตำแหน่งซีฟงบริเวณท้องใต้สะดือลงไปประมาณ 3 นิ้ว

"เปาเจิ้งอยู่ที่ใด" ทุกคนก็รู้ถึงความหนักหนาของเรื่องราวโดยไม่ต้องบอก
 สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาพอจะเรียกได้ว่า 'ลงมือรวดเร็วดุจสายลม'
 พุดได้ไม่ถึงสองประโยค เงินกงกงก็จะให้ได้เท่าเปารีบเข้าวังไปเข้าเฝ้า
 รวากับถูกไฟเผาไฟลน จากสภาพการณ์ที่เห็น ถ้าไม่ใช่คำนึงถึงว่าเปาเจิ้ง
 เป็นขุนนางใหญ่ชั้นสอง เขาคงถลกแขนเสื้อเข้ามาลากไปแล้ว

พุดสั้นๆ ก็คือทุกคนในศาลไคเฟิงยังปากอ้าตาค้างไม่รู้ว่าเกิดเรื่อง
 อะไรขึ้น ทางเงินกงกงก็ทั้งผลึกทั้งตัน 'เชียว' เปาเจิ้งขึ้นเกี่ยวหามพา
 ไปแล้ว

อืม...อืม ดูเหมือนเรื่องมีหนักเบาซ้ำเร็ว 'กิริยามารยาทอันงดงาม
 ของต้าซ่ง' ก็ต้องพิจารณาและประเมินการตามการเปลี่ยนแปลงของ
 สถานการณ์ เลือกใช้ตามความเหมาะสม

ตลอดครึ่งคืนหลัง ทุกคนในศาลไคเฟิงต่างกังวลไม่ค่อยสบายใจ
 จันเจาให้หวังเจาหมาฮั่นออกไปสืบข่าว ทั้งสองออกไปพักใหญ่
 กลับมารายงานว่าแทบจะในเวลาเดียวกัน มีเกี่ยวจากวังหนานซิง
 จวนอัครเสนาบดีหวัง จวนราชครูผางเร่งรุดเข้าไปในวังหลวงอย่าง
 รีบร้อน

ฟังรายงานจากหวังเจาหมาฮั่นแล้ว จันเจาไม่ได้พูดอะไร กลับเป็น
 กงซุนเซ่อที่ถอนหายใจยาว "ดูจากสภาพการณ์เช่นนี้ น่ากลัวว่าคง
 เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว"

ไม่ผิด เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว

ในห้องทรงพระอักษร ควันหอมหลงเสียน* ลอยขึ้นจากเตา
 เครื่องหอมหยกประดับทองหมุ่นเป็นเกลียวอ้อยอชิง ลอยคดเคี้ยว

* หลงเสียน หมายถึงอำพันทะเล เป็นเครื่องหอมที่ได้จากไขของลำไส้ปลาวาฬ (Ambergris)

ยาวเหยียดไปทั่วทุกหนแห่ง ช่วยคลี่คลายบรรยากาศอึมครึมชะงักนั่ง
รอบบริเวณได้อย่างยอดเยี่ยมเลิศล้ำ

โอรสสวรรค์ที่ยังเยาว์ประทับอยู่หลังโต๊ะทรงพระอักษร พระพักตร์
ไร้อารมณ์ความรู้สึกกวาดพระเนตรมองขุนนางหลายคนที่ยืนห้อยแขนอยู่
หลังนั่งอยู่ครู่หนึ่งก็เคลื่อนพระเนตรมายังร่างนายอำเภอเซวียนผิงที่
กราบทูลตัวสั่นงันงกอยู่หน้าโต๊ะทรงพระอักษร

ที่หน้าผากนายอำเภอเซวียนผิงมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ซึมออกมาตั้งแต่
แรกแล้ว เสียงของเขาสั้นเล็กน้อย เขาก็ก็นั่น แต่เขาพยายามกดขี่อาการ
เหล่านี้ไว้ พยายามใช้น้ำเสียงราบเรียบกราบทูลเรื่องที่เกิดขึ้นในอำเภอ
เซวียนผิงในระยะไม่กี่วันมานี้

ก่อนมาเข้าเฝ้า เขาได้เรียบเรียงคำพูดอยู่ในสมองมานับครั้งไม่ถ้วน
ผูกประโยคขัดเกลาสำนวน จะต้องถูกต้องตามมาตรฐานกฎเกณฑ์
เพราะได้ข่าวมาว่าฝ่าบาททรงชอบตำราเออร์หย่า*... เขากระทั่งฝันว่า
ฝ่าบาทจะถูกถ้อยคำหรือท่วงทีกิริยาของเขาทำให้เลื่อมใส และนี่ก็
เสียตายที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้สังเกตเห็นมุกใสที่ตกหล่นอยู่นอกราชสำนัก
เม็ดนี้ จากนั้นเลื่อนขั้นเขาขึ้นเป็นขุนนางชั้นหนึ่งในทันที

ด้วยเหตุนี้ในระหว่างขั้นตอนการจัดเตรียม จิตใจด้านหนึ่งมีเลือด
อันเร่าร้อนเดือดพล่าน ด้านหนึ่งชอบตำราอันผ่าฝาย ด้านหนึ่งก็เข้าใจว่า
สุสานบรรพบุรุษผุดคว้นเขียว** มีความหวังว่าจะนำความรุ่งโรจน์เจิดจรัส
มาสู่วงศ์สกุล จนถึงกับล้มคอตีบตันไปหลายครั้ง... โรคระบาดในอำเภอ

* ตำราเออร์หย่า เป็นหนังสือสาหรานุกรมและพจนานุกรมที่นับว่าเก่าแก่ที่สุดฉบับหนึ่งของโลก อธิบาย
ความหมายของคำศัพท์โบราณของจีนสมัยจีนอัน สำนักขงจื้อนำมาเป็นหนึ่งในสิบสามคัมภีร์ของสำนัก
ถือเป็นตำราสำคัญมาจนถึงปัจจุบัน

** สุสานบรรพบุรุษผุดคว้นเขียว หมายถึงนิมิตหมายอันดี เชื่อว่าจะมีเรื่องมงคล ได้เป็นขุนนางใหญ่
ต่อมายังใช้เป็นสำนวนเสียดสีเหน็บแนม

เซวียนผิงที่เกิดขึ้นมาอย่างฉับพลันกะทันหันในครั้งนี้ได้สนับสนุนส่งเสริมให้เขาได้พบกับบุคคลผู้มีอำนาจอันยิ่งใหญ่ไม่เป็นสองรองใครแห่งราชวงศ์ นับว่าสวรรค์เปิดตา หากเห็นเขาแล้วถูกใจ แสงรัศมีอันรุ่งโรจน์ของพระพุทธรองค์แผ่มาถึงตัวเขา ไม่ได้แผ่ไปถึงคนอื่น

ทูลรายงานจบ

ฝ่าบาทไม่ได้ตรัสอะไร ขุนนางผู้มีอำนาจราชศักดิ์หลายท่านก็นิ่งเสียบ

นายอำเภอเซวียนผิงในใจรู้สึกกังวล หัวใจทั้งดวงเต็มไปด้วยลอยเตี้ยวมออยู่ในสายน้ำแห่งความหวังและความผิดหวัง

ทันใดนั้นฝ่าบาทโบกพระหัตถ์ แสดงเจตนาให้เขาออกไป

เท่านั้น...ให้ออกไปแล้ว

ความผิดหวังทำให้แสงแห่งความหวังในดวงตาของเขาหม่นขริมลงทันที ร่างทั้งร่างจมดิ่งลงไปยังจุดที่ลึกที่สุด

แต่เขายังคงแสวงทำเป็นถวายนามเคารพอย่างสงบ ทูลลา กิริยาท่าทางเรียกได้ว่าถูกต้องตามมาตรฐาน ทุกอากัปกิริยาไม่มีที่ให้ตำหนิได้ ...ถ้าในสมัยนั้นมีสิ่งๆที่เรียกว่ามาตรฐานมารยาทขุนนางแห่งแผ่นดินต้าซัง เขาจะต้องเป็นบุคคลที่เป็นแบบฉบับของผู้คนทั้งแผ่นดินอย่างไม่ต้องสงสัย

ใครจะรู้ บางทีไอสรสวรรค์อาจทรงชื่นชมและเห็นความสำคัญของเขาจากการที่เขาล่าถอยออกไปอย่างสุภาพเรียบร้อย ทั้งไม่ทำตัวสูงส่งและไม่ทำตัวต่ำต้อยเกินไป

เดินตามหลังเงินกงกษัตริย์ผู้แจ้งเรื่องออกประตูไป ยังหันกลับมา มองบานประตูที่ค่อยๆ ปิดตามหลังอย่างอาลัยอาวรณ์อย่างที่สุด

จะอย่างไรในใจก็ยังคงรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ โอบกอดความหวัง

เส้นสุดท้ายเอ่ยถามเงินกงกง "กงกง การแสดงออกของผู้น้อยเมื่อคู้ เป็นอย่างไรบ้าง"

เงินกงกงพูดไม่ออกอยู่พักใหญ่ เขาเริ่มสงสัยนายอำเภอผู้นี้ ใช้สมองมีปัญหาหรือไม่...กำลังเผชิญหน้ากับภัยพิบัติใหญ่ แม้แต่เขา ที่อยู่ในวังหลวงมาเป็นเวลายาวนานยังรู้ถึงความหนักเบาของเรื่อง นายอำเภอศึระะคนสมองหมู่นี้ยังจะสนใจเรื่องการแสดงออกต่อหน้า พระพักตร์ของตน

ครั้นแล้วเงินกงกงก็ตัดสินใจดำเนินการอย่างฉับพลัน ตอบด้วย คำพูดสั้นกะทัดรัดเพียงคำเดียว

"เซอะ"

"ท่านทั้งหลายมีความคิดเห็นเช่นไร พูดออกมาได้เลยไม่เป็นไร" ยังคงเป็นโอรสสวรรค์ที่ทำลายความเงิบขึ้นมาก่อน

ราชครูผางหุดศึระะ มอบสิทธิในการเปิดปากพูดเป็นคนแรกให้ผู้นั้น อย่างใจกว้าง

อัครเสนาบดีหวังผู้เดาใจลดเสียงกระแอมให้โล่งคอลงต่ำ... ดูท่าทางเขาก็ไม่คิดจะเป็นผู้เคลื่อนไหวก่อน...อายุมากแล้ว ยิ่งใกล้เวลา ทูลลาออกจากราชการกลับบ้านเกิด เขาก็ยิ่งระมัดระวังคำพูดและการกระทำ ในวัยนี้เกิดพูดจาไม่ระวัง ย่อมไม่มีต้นทุนจะมาพลิกฟื้นตัว ได้อีก รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี ไม่พูดย่อมไม่ผิด

หว่างคิ้วของเปาเจิงขมวดเป็นร่องลึก ในสมองมีข้อมูลเกี่ยวกับ อำเภอเซวียนผิงผุดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ประจวบเหมาะกับเมื่อปีก่อนได้ ไปได้สวนคดีฆาตกรรมซ้ำอีกครั้งที่อำเภอเซวียนผิง ยังพอมีความทรงจำ เกี่ยวกับอำเภอนี้...เซวียนผิง เซียนได้ทั้งผิง (平) สงบ ราบเรียบ และ

ผิง (屏) ฉากกั้น ที่กำบังลม อยู่ห่างจากเมืองหลวงหนึ่งร้อยยี่สิบสี่ ประชากรสามพันหกร้อยเจ็ดสิบสองครัวเรือน หนึ่งหมื่นยี่สิบสองคน นี่เป็นตัวเลขเมื่อปีก่อน ถึงปีนี้จำนวนครัวเรือนและจำนวนประชากร น่าจะเพิ่มขึ้น ทว่าเมื่อครุ่นนายอำเภอเซวียนผิงบอกโรคระบาดแพร่กระจาย อย่างรวดเร็ว ทั้งอำเภอในสิบคนจะมีผู้ป่วยหนักอยู่หนึ่งหรือสองคน นั้นหมายความว่ามีคนป่วยหนักสองพันกว่าคน คนที่รักษาไม่ได้ ตายแล้ว ต้องเผาทิ้งมีเกินร้อย คนที่มีอาการของโรคก็ไม่อาจนับได้

นี่เป็นตัวเลขตอนนายอำเภอผู้นั้นออกจากอำเภอมา หลังจาก ออกจากอำเภอก็เร่งรุดเดินทางมาถึงเมืองหลวงในเวลาหนึ่งวัน เพื่อจะป้องกันไม่ให้เป็นพาหะนำโรคมาจึงต้องตรวจร่างกายอยู่ที่ สำนักหมอหลวงอีกหลายวัน...ในช่วงเวลาหลายวันนี้ ในอำเภอเซวียนผิง มีการเปลี่ยนแปลงอะไรอีกบ้าง ยิ่งคิดก็ยิ่งอกสั่นขวัญแขวน จักรพรรดิ ตรัสอะไรบ้าง เขาถึงกับไม่ได้ยิน

ก็ไม่ต่างจากการปรึกษาราชกิจที่ผ่านมา ยังคงเป็นท่านอ๋องแปด ปาเสียนอ๋องเอ่ยปากขึ้นเป็นคนแรก

เห็นท่านอ๋องแปดเปิดปากขึ้น ราชครูวางก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก็น่าจะเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ท่านเป็นพระญาติของ จักรพรรดิน้อย พุดผิดพุดถูกก็ไม่ใช่ไร สมควรเป็นคนออกหน้าช่วย ทุกคนยังดูน้ำลึคน้ำตื้น

"กระหม่อมเห็นว่า..." ท่านอ๋องแปดมีความเศร้าอาดูรและเวทนา สงสารอาณาประชาราษฎร์ "ควรรีบส่งหมอฝีมือดีจากสำนักหมอหลวง ไปที่อำเภอเซวียนผิง ช่วยจัดยาฝังเข็ม ขจัดทุกซอหรือให้ราษฎร"

พุดได้ไม่ผิด มีโรคก็ต้องรักษา

พระพักตร์ของจักรพรรดิซ่อนอยู่ในเงามืด พักใหญ่จึงอึมออกมา

คำหนึ่ง ไม่ได้ชมเชยและไม่ได้คัดค้าน

อัศวินเสนาบดีหวังเห็นว่าพอเข้าทางก็รีบทำที่เป็นครุ่นคิดพลาง ผงกศีรชะน้อยๆ เขาผงกศีรชะไม่แรง ขอเพียงจักรพรรดิมีท่าที่ ผิดแผกไปก็จะเป็นเปลี่ยนทิศทางในทันที

"นายอำเภอเซวียนผิงผู้นี้ก็ใช่จะไม่มีสมองเสียทั้งหมด" จักรพรรดิ ตรัสขึ้นคล้ายไม่ใส่ใจพระทัย "ตอนออกจากเมืองได้ปิดประตูเมืองเซวียนผิง ไว้แล้ว..."

คำพูดยังไม่จบ แต่ความหมายเปลี่ยนไปแล้ว ประเด็นสำคัญ คือในหมู่คนฟังมีคนเข้าใจความหมาย

"กระหม่อมเห็นว่า..." ราชครูผางก้าวเท้าออกมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง สองมือประสานให้ท่านฮ่องแปดน้อยๆ "ท่านฮ่องแปดเข้าใจและ เห็นอกเห็นใจอาณาประชาราษฎร์ ใช้ความคิดหนัก ทว่าการช่วยเหลือ ด้วยการรักษาไม่มีประสิทธิผลในการรักษาต้นเหตุหรือตัดรากถอนโคนได้"

"อ้อ" จักรพรรดิทรงโน้มพระวรกายมาข้างหน้าเล็กน้อย ในคำพูด มีความหมายบางอย่างซ่อนแฝงอยู่ "ความเห็นของไท่ซือคือ?"

"อันตรายของเซวียนผิง อันตรายไม่ได้อยู่ที่โรคระบาด อันตราย อยู่ที่ไคเฟิง"

"พูด" จักรพรรดิพระพักตร์ไม่แปรเปลี่ยน

"นับแต่โบราณกาลมา โรคระบาดผ่านไปทางใด ทุกหนแห่งมีแต่ เสียร่ำไห้คร่ำครวญ ทุกบ้านติดธงไว้ทุกข์ บุกรุกครอบครองเมือง รวบรวม เข้าไปในเขตที่ไม่มีคนอยู่อาศัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟังจากนายอำเภอ เซวียนผิง ได้รวบรวมหมอชื่อดังในเมืองไปตรวจรักษา แต่กลับไม่มีใคร รู้จักโรคนี้ ได้แต่อัปจนหมดหนทาง ต่อให้ไคเฟิงเอาหมอชื่อดังไปช่วย รักษาก็ไม่รู้เมื่อไรจะเห็นผล เมื่อไรจะควบคุมได้" ราชครูผางพลันเปลี่ยน

เรื่องพูด "ยิ่งไปกว่านั้นอำเภอเซวียนผิงอยู่ห่างจากไคเฟิงเราเพียงร้อยกว่าลี้ ไคเฟิงมีประชากรยี่สิบหกหมื่นกว่าครัวเรือน คลองส่งน้ำเชื่อมแปดทิศ ถนนตัดถึงเหนือใต้ ผู้คนหลังไหลไปมาดุจเส้นด้ายทอผ้า เข้าเมืองออกเมืองกันถี่ยิบ เมื่อใดที่โรคระบาดเข้าสู่เมืองไคเฟิง...ฝ่าบาท ไคเฟิงมีภัยก็เท่ากับต้าซ่งมีภัย ไม่อาจไม่ระวัง!"

เปาเจิ้งถอนหายใจยาวอยู่ในใจ สิ่งที่ราชครูผางกล่าวคือสิ่งที่เขาคิดอยู่ในใจ เพียงแต่คำพูดถัดจากนี้ จะให้เขาพูดออกจากปากได้อย่างไร

"เมื่อหันกลับมาดูเซวียนผิง พันกว่าครัวเรือน ประชากรเพียงนับหมื่น ในเมื่อก่อนมานายอำเภอเซวียนผิงได้ปิดประตูเมืองไว้แล้ว... กระทบมือใครจะขอให้ฝ่าบาทกั้นขวางถนนในระยะสิบลี้นอกอำเภอเซวียนผิง ไม่อาจปล่อยคนออกจากเมืองแม้แต่คนเดียว และไม่ให้คนเข้าเมืองแม้แต่คนเดียว!"

"ไท่ซือพูดเช่นนี้" ท่านอ๋องแปดยืนหัวคิ้ว "หมายความว่า จะทอดทิ้งชีวิตอาณาประชาราษฎร์ในอำเภอเซวียนผิงหมื่นกว่าชีวิตเช่นนั้นหรือ"

"ท่านอ๋องแปด" บนใบหน้าราชครูผางมีแววโยโสโห่หงักรากฎขึ้น "เมื่อครู่ท่านอ๋องก็ได้ยินคำพูดของนายอำเภอเซวียนผิงแล้ว โรคระบาดมาอย่างรุนแรง เมื่อวานยังเป็นคนหนุ่มแน่นแข็งแรง วันถัดมาปากก็มีแผลเน่าเปื่อยตัวมีหนองไหลเสียแล้ว คนที่ร่างกายอ่อนแอก็อยู่ไม่ถึงห้าวันนั้น ที่แข็งแรงหน่อยก็อยู่ได้สามวันห้าวัน ไม่รู้ว่าโรคระบาดเริ่มเกิดขึ้นจากที่ใด คนที่คลุกคลีกับคนป่วยไม่รอด คุณหนูที่อยู่แต่ในห้องไม่เคยก้าวเท้าออกจากบ้านไปไหนก็ตายติดๆ กันไปหลายคน... เท่าที่ข้าดู อำเภอเซวียนผิงแห่งนี้มีพิษร้ายแพร่กระจายไปทั่วทุกหนแห่งแล้ว ไม่อาจเก็บเอาไว้"

"ไม่อาจเก็บเอาไว้หมายความว่าอย่างไร" ท่านอ๋องแปดที่แต่ไรมา ลุ่มลึกสง่างามมีมารยาทมีประกายเดือดดาลปรากฏขึ้นมาแล้ว "ตามความหมายของไท่ซือ คล้ายจะเอาไฟเผาเซวียนผิงในคราเดียว 'ไม่สนใจความเป็นความตายของผู้คนในเมือง'"

ในใจของราชครูผางคิด 'ใช่ เป็นเช่นนั้น' แต่ปากกลับไม่กล้าปะทะกับท่านอ๋องแปดซึ่งหน้า หมุนตัวไปประสานมือให้จักรพรรดิ "ขอฝ่าบาททรงพิจารณา"

"เสด็จอาในใจมีความเวทนาสงสาร เรามีหรือจะไม่รู้" จักรพรรดิทรงลุกขึ้นมาช้าๆ ก้าวออกจากโต๊ะ "เพียงแต่...ถ้าไม่มีหนทางอื่นจริง ก็จำเป็นต้องเสียสละเซวียนผิง"

นิ่งไปครู่หนึ่ง แยมพระสรวลอย่างอัศจรรย์ "เสด็จอา เราไม่ใช่ นายอำเภอเซวียนผิง นายอำเภอเซวียนผิงอาจคำนึงถึงเซวียนผิง ก็พอแล้ว แต่เราไม่อาจไม่คำนึงถึงอาณาประชาราษฎร์ทั้งใต้หล้า"

คำพูดนี้ไม่ถูกต้องทั้งหมด 'นายอำเภอเซวียนผิงอาจคำนึงถึงเซวียนผิงก็พอแล้ว' 'ไม่ถูก ไม่ถูก เขาหนีเร็วกว่าใครทั้งสิ้น'

จักรพรรดิตรัสเช่นนั้น ไม่ต่างอะไรกับการตัดสินใจประหารอำเภอเซวียนผิงแล้ว

ความเศร้ารันทดจางๆ ชุมหนึ่งแผ่กระจายไปทั่วทรงอกของเปาเจิ้ง ในปากมีรสชาติขมฝาดผุดขึ้น

ใต้หล้าเป็นเพียงหมากกระดานหนึ่งของสกุลเจ้า เซวียนผิงหมากตัวนี้ต้องออกจากกระดานไปเสีย

คนส่วนใหญ่เพียงเห็นตัวหมากที่วางลงและหยิบขึ้น เปาเจิ้งกลับได้ยินเสียงร้องด้วยความสิ้นหวังในเงามืดด้านหลังกระดานหมาก

ค่อยๆ เงียบเสียงลง เห็นโลหิตและเปลวไฟร้อนแรงแผดเผาไปทั่ว
ทุกหนแห่งของอำเภอเซวียนผิง

ชายเสื้อด้านหน้าขยับเล็กน้อย เขาเท้าก้าวออกไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง
สบสายพระเนตรที่มองมาด้วยความประหลาดใจ

"กระหม่อมมีเรื่องกราบบังคมทูล"

กลับมาถึงศาลไคเฟิงก็เป็นเวลารุ่งอรุณแล้ว กระทั่งอาหารเช้า
เปาเจ็งก็ไม่ใส่ใจจะกิน สิ่งให้จางหลงจ้าวหูหวังเฉาหมาอันไปที่อื่น
เหลือเพียงจันเจากับกงซุนเซ่ออยู่ปรึกษาหารือกันในห้องหนังสือ

เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟังคร่าวๆ ก่อน

"ฝ่าบาทมอบเรื่องนี้ให้ราชครูฉางมีอำนาจสิทธิ์ขาดในการจัดการ
วันนี้ให้ชื่อก็จะโยกย้ายทหารออกจากเมืองไปอย่างลับๆ"

"ท่านอ๋องแปดกับข้าต้องทูลเสนอข้อคิดเห็นหลายครั้ง ในที่สุด
ฝ่าบาทก็ทรงยอมให้นำนมอหลวงจากสำนักนมอหลวงสิบสองคน
ร่วมเดินทางไปด้วย เพียงแต่..." เปาเจ็งถอนใจ "นมอหลวงจากสำนัก
นมอหลวงต้องให้ราชครูฉางเป็นคนโยกย้าย"

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ส่งไปหรือไม่ส่งไปก็ไม่มีอะไรต่างกัน" จันเจาย่น
หัวคิ้ว

เปาเจ็งไม่ตอบ กลับหันไปทางกงซุนเซ่อ "ท่านกงซุน..."

"ศิษย์เข้าใจ" ร่วมงานกันมาหลายปี กงซุนเซ่อคาดเดาเจตนาของ
เปาเจ็งได้ "ศิษย์เพียงเผาไปจื่อ* อ้ายเฉา** รมเสื้อผ้า ผ้าปิดหน้า น่าจะ

* ไปจื่อหรือโกฐสอ เป็นสมุนไพรชนิดหนึ่งใช้แก้ปวด รักษาโรคระบบโลหิตและระบบทางเดินอาหาร

** อ้ายเฉา (Artemisia argyi) เป็นสมุนไพรลักษณะเดียวกับโกฐจุฬาลัมพา มีกลิ่นหอม นิยมนำยอดมา
บดละเอียด ตากแห้งแล้วนำมารมไฟ ใช้ประกอบการฝังเข็ม บ้างรับประทานเป็นยา หรือทำเป็นใบชา
ชงดื่มหรือนำไปจุดไฟไล่แมลงและยุง

พอด้านพิษโรคระบาดได้ชั่วคราว ถ้ามีเวลาสักครึ่งวัน เผ่าสังเกตุ
โรคระบาดอย่างละเอียด อาจหาวิธีรับมือที่เหมาะสมได้"

"ก่อนมานายอำเภอเซวียนผิงได้ปิดประตูเมืองไว้แล้ว ราชครูผาง
ยังจะกั้นถนนอยู่นอกเมืองในระยะสิบลิ้ออีก" จันเจ้ายิ้มน้อยๆ "ท่านกงซุน
เป็นเพียงปัญญาชนคนหนึ่ง คิดว่าคงเข้าออกไม่สะดวก จันเจ้าย่อม
สมควรติดตามไปด้วยเพื่อความปลอดภัย"

เปาเจิ้งนั่งเงียบ ไม่รู้ควรพูดอะไร

ระหว่างทางกลับมา เขาคิดไปคิดมา มีเพียงวิธีนี้เท่านั้นที่อาจช่วย
ให้ชาวบ้านในอำเภอเซวียนผิงพรมีทางรอดได้ เพียงแต่ราชครูผางนำ
พระบัญชาของฝ่าบาทไป จะต้องปิดตายอำเภอเซวียนผิง ฝ่าสิ่งกีดขวาง
เข้าไปพูดอย่างเดียวก็น่าง่าย คนตายเพราะโรคระบาดในอำเภอเซวียนผิง
ก็มีมากมายเกลื่อนกลาด การลอบเข้าไปในเมืองแห่งนั้นต้องเสี่ยงกับ
อันตรายมากเพียงใด

ลังเลอยู่นาน สุดท้ายก็ตัดสินใจเด็ดขาด คิดไม่ถึงว่ายังไม่ทัน
เอ่ยปาก สองคนนี้ก็ขึ้นอากาศก่อนแล้ว

ขอ बता ของเปาเจิ้งร้อนผ่าว

เวลานี้คิดขึ้นมาแล้ว ความลังเลที่เกิดขึ้นมาระหว่างทางช่างน่าขัน
เพียงใด ดูเบาจันเจาและดูเบากงซุนเชอแล้ว

พูดตามตรง จันเจาทำคดีเคยทำงานร่วมกับเซี่ยวเว่ยทั้งสี่ เคย
ร่วมมือกับจอมยุทธ์ห้าหนู ระหว่างนั้นกงซุนเชอล้วนรับหน้าที่เป็น
ที่ปรึกษาให้คำแนะนำ จู่ๆ จะต้องมาร่วมมือกันสองคนอย่างเป็นทางการ
ความรู้สึกนี้ออกจะแปลกประหลาดอยู่บ้าง

หลังผ่านพ้นยามเที่ยง กงซุนเชอที่ปลอมแปลงตัวแล้วซีลาเตี้ย

ที่นั่นท้ายلاميสัมภาระสองห่อพาดอยู่ ควบปูเลงๆ ออกจากเมืองโคเฟิง ไปทางประตูด้านเหนือ ไปรอที่เฟิงน้ำชาบริเวณชานเมืองด้านเหนือ ห่างจากตัวเมืองราวสิบกว่าลี้ รออยู่เป็นเวลานานราวหนึ่งถ้วยชาได้ จันเจาที่ปลอมตัวเป็นคนขับรถม้าก็ขับรถม้าออกจากประตูเมืองด้านใต้ มาสมทบ จากนั้นก็ทิ้งลาขึ้นรถม้า เร่งรุดไปยังอำเภอเซวียนผิง

วิจารณ์ด้วยใจเป็นธรรม ราชครูผางผู้นี้นอกจากใจคอค่อนข้าง คับแคบ การกระทำออกจะหยาบช้ำ...ด้านอื่นยังนับว่ามีฝีมืออยู่บ้าง

เรื่องอื่นไม่พูดถึง เพียงพูดถึงการประชุมถกปัญหาในห้องทรง พระอักษรเมื่อคืน ความสามารถในการพิจารณาคำพูดและสังเกตสีหน้า การใช้ถ้อยคำแสดงความคิดเห็น ปฏิบัติยาโต้ตอบในขณะนั้นของ ราชครูผางยังคงดีเยี่ยม

นี่เป็นเพียงคำพูดจากปาก สะท้อนถึงการดำเนินการจริง คนก็ไม่ล้ำหลังเด็ดขาด

กล่าวกันว่ากลางดึกเข้าวังเข้าตื่นขึ้นมาเรียกชุมนุมกองทหาร ตรวจพลจัดม้าฝีเท้าดี ควบม้าห่อตะบิ้งดูจสายลมสายฟ้าแลบไปตลอดทาง ยามเว่ยสามเค่อ* ก็เห็นอำเภอเซวียนผิงอยู่ไกลๆ แล้ว

ลงจากหลังม้าห่างจากเมืองราวสิบลี้ มีสิ่งกีดขวางถนนสร้างไว้ทั่วบริเวณ มีทหารถือดาบคอยคุ้มกัน สร้างหอสงเกตการณ์จากไม้ไผ่ไว้บนพื้นราบ มีพลธนูรักษาการณ์

บริเวณห่างจากตัวเมืองห้าลี้ก็สร้างสิ่งกีดขวางถนนไว้อีก ยังคงมีทหารถือดาบคอยคุ้มกัน สร้างหอสงเกตการณ์ไว้บนพื้นราบ มีพลธนู

* ยามเว่ย คือช่วงเวลา 13.00 น. ถึง 15.00 น. เค่อ หมายถึงช่วงเวลาประมาณ 15 นาที 'ยามเว่ยสามเค่อ' จึงหมายถึงเวลา 13.45 น.

รักษาการณ์

ถือโอกาสชุดหลุมพรางที่มีดาบแหลมคมอยู่ด้านล่างตรงจุดที่ห่างจากตัวเมืองสามลี้ ด้านบนเอาหญ้าแห้งกับดินปิดคลุมไว้ ปักขนนกไว้เป็นเครื่องหมาย

ในระยะห่างจากตัวเมืองหนึ่งลี้ มอบหมายให้ทหารรักษาเมืองที่นายอำเภอเซวียนผิงทิ้งไว้ออกตระเวนตรวจตรา สาดน้ำมันไว้บนกำแพงเมืองและบริเวณรอบๆ หากมีการเคลื่อนไหวผิดปกติก็จะจุดไฟทันที

จัดวางทุกอย่างเสร็จสิ้นก็ย่างเข้าราตรีกาล ราชครูผางที่แต่ไรมาอยู่ที่กินตีก็นั่งนิ่งเฉยนิ่ง แต่ยังคงไม่หลบเลี่ยงความลำบาก ปีนขึ้นไปบนหลังเกิดการณ์โดยมีองครักษ์สองคนติดตามไปด้วย ก้มลงมองและทอดสายตาไปยังที่ไกลดูผลงานที่ตนมานะทำอย่างเหน็ดเหนื่อยด้วยความตื่นเต้น

"จัดวางทุกอย่างไว้ถึงวันรัตกุมเช่นนี้" ราชครูผางอดที่จะสวมมงกุฎให้ตัวเองไม่ได้ "ข้าก็อยากจะดูนัก จะมีใครเข้าอำเภอเซวียนผิงได้!"

เห็นชัดว่าราชครูผางลืมนุชิตบทหนึ่งไปแล้ว

'ถึงคำคืนจึงจะรู้ว่ามืดหรือสว่าง' พุดเต็มปากเต็มคำเกินไป จะแก้ไขไม่ง่าย

เนื่องจากทางด้านซ้ายห่างออกไปไม่กี่ลี้จู่ๆ ก็มีเสียงอะอะมีแสงไฟวับๆ แวมๆ ที่ข่มอารมณ์ไว้ไม่อยู่ก็ตีฆ้องเตือนให้ทราบ ยังมีแมวอยู่บนหลังเกิดการณ์ พลธนูที่แตกตื่นยิงธนูขวับๆ ออกไปติดต่อกัน

ราชครูผางเบิกตาก้างแล้ว

"นี่...นี่...นี่...มันเรื่องอะไรกัน"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624928.html>